

El gat amb botes

?Quins prats tan preciosos que teniu, marquès de MiauMiau!

Els contes de tota la vida es poden vestir de moltes maneres. El projecte Dibuijacontes presenta cares conegudes que expliquen aquells clàssics amb què ens hem fet grans, mentre il·lustradors els omplen de traços i colors. El quart conte d'aquesta sèrie (produïda per Alguna Pregunta per al canal de Youtube de Betevé) és *El gat amb botes*, de Charles Perrault i adaptat en català per Estel Solé (<https://estelsolepoesia.wordpress.com/about/>). El narra l'actor David Verdaguer (<https://twitter.com/davidverdaguer?lang=ca>) i el dibuixa l'il·lustrador Chamo San (<http://chamosan.com/>).

V?deo: https://www.youtube.com/watch?v=EOsA_hRo9CM

Fa molts i molts anys hi havia un moliner que tenia tres fills. Quan es va morir, els va deixar d'herència tres coses: el molí, un ase i un gat. El germà gran es va quedar el molí; el germà mitjà, l'ase, i el germà petit, el gat.

El germà petit sentia enveja dels seus germans.

?Quin morro! El meu germà gran té un molí i pot guanyar-se la vida molent cereals. El meu germà mitjà té l'ase i pot guanyar-se la vida llaurant camps. I jo? Què en faig, d'aquest gat? No em serveix per a res!

El gat, que tot el dia el sentia queixar-se, va decidir parlar amb ell.

?No rondinis tant! No soc tan inútil com et penses. Dona'm unes botes per caminar i una bossa per dur penjada al coll. Ja veuràs tot el que et puc proporcionar. A més, inventaré un nom per a tu i faré que el rei d'aquesta contrada caigui rendit als teus peus -li va dir el gat al seu amo.

El noi se'l va mirar estranyat, però va decidir temptar la sort i li va comprar unes botes i una bossa. Quan les va tenir, el gat va començar a caminar fins a un camp ple de conills. Va ficar segó i herbes a la seva bossa i es va estirar al terra del camp, fent el mort, per veure si algun conill innocent s'hi apropava per menjar-se el segó i les herbes. I així va ser, un pobre conill de seguida va caure al parany. Quan anava a menjar-se les herbes, el gat el va atrapar i el va ficar dins la bossa.

Aleshores, el gat va inventar un nom per al seu amo: marquès de MiauMiau. I se'n va anar a veure el rei.

?Majestat, gràcies per dedicar-me uns minuts del seu temps -li va dir el gat, que era ben astut i comediant-. Li porto aquest conill per ordre del meu amo, el marquès de MiauMiau. És un obsequi i esperem que en gaudeixi de bon grat.

Uns dies més tard el gat va tornar al camp, però aleshores no va caçar un conill, sinó dues perdius innocents que també van caure al seu parany. I va tornar a palau per regalar-les al rei.

?Majestat, avui el senyor marquès de MiauMiau m'ordena que li faci arribar aquestes precioses perdiuetes.

El rei, que va estar encara més content que amb el conill, li va agrair aquell gest tan amable. I el gat va oferir-li durant mesos tot allò que caçava al rei, de manera que a poc a poc es va anar guanyant la seva confiança.

Un dia el gat, que va assabentar-se que el rei aniria a passejar vora el riu amb la princesa, la

seva filla, va tramar un pla per afavorir el seu amo.

?Si voleu ser afortunat, feu cas dels meus consells. Avui, a l'hora que jo us digui, aneu a un punt concret del riu que també us diré, i us hi banyeu. Jo m'encarregaré de la resta -li va anunciar el gat. El seu amo, el marquès de MiauMiau, no entenia a què es referia, però li va fer cas.

I tot plegat va anar així: el marquès s'estava banyant i, quan el gat va veure que el rei i la princesa s'hi acostaven, el gat es va posar a cridar.

?Socors! Socors! El meu amo, el marquès de MiauMiau, s'està ofegant!

En sentir aquelles paraules, el rei va ordenar als seus treballadors que ajudessin el marquès a sortir de l'aigua. Però el gat encara tramava alguna cosa més: li va dir al rei que mentre el marquès es banyava, un lladre li havia robat tota la roba. En realitat, ningú havia robat res, sinó que era el gat qui ho havia amagat tot darrere un arbre. Però el rei es va empassar la història i va ordenar als treballadors que li compressin roba de la millor qualitat.

Quan el marquès va estar vestit amb aquella roba luxosa que li quedava tan bé, el rei el va convidar a pujar al carruatge per anar a fer una volta. A dins, el marquès va estar molta estona conversant amb la princesa, que ja feia temps que havia sentit a parlar d'ell i en començava a estar una mica enamorada.

Mentre passejaven amb carruatge, el gat va planejar una nova estratègia. Van passar per davant d'uns prats enormes i preciosos, i el gat va dir als pagesos que hi treballaven que havien de dir que aquelles terres eren del marquès de MiauMiau, ja que si no ho feien es menjaria tots els conills de les seves granges. I així va ser: quan el rei va aturar el carruatge per admirar aquells prats, els pagesos van afanyar-se a explicar-li que pertanyien al marquès de MiauMiau. El rei va quedar fascinat.

?Quins prats tan preciosos que teniu, marquès de MiauMiau! -va exclamar.

El gat va fer el mateix amb tots els prats pels quals anaven passant i va fer creure al rei que el marquès era l'amo de totes les terres que trepitjaven. Fins que al cap d'una estona van arribar al castell d'un ogre que, en realitat, era l'amo de tots els camps. El gat de seguida va entrar al castell per conèixer l'ogre. Va ensabonar-lo amb les seves paraules i se'n va anar guanyant la confiança.

?M'han dit que vostè és capaç de transformar-se en diferents animals. Seria capaç de convertir-se en un lleó? -li va demanar el gat a l'ogre.

I l'ogre, a qui agradava molt presumir de tot, va transformar-se en un lleó ferotge.

?Mare meva! Quina por! -va exclamar el gat. I, després, li va demanar amb astúcia:

?I us podríeu convertir en un ratolí? Segur que no ho sabreu fer...

L'ogre no va tardar ni un minut a ser un ratolinet blanc. I el gat, que havia aconseguit el que volia, va llançar-se contra l'ogre convertit en ratolí i se'l va menjar.

Aleshores, el rei va voler entrar al castell a conèixer l'amo i el gat es va afanyar a inventar una història nova.

?Majestat, benvingut al castell del marquès de MiauMiau -va dir el gat.

?Com pot ser? Aquest castell també és seu, marquès? -va preguntar fascinat el rei.

El gat, que havia vist que al menjador del castell hi havia un banquet preparat amb productes excel·lents, va fer creure al rei que tot allò ho havien cuinat expressament per a ell. El rei, la princesa, el gat i el marquès es van entaular, van beure vi i van xerrar molta estona. La princesa cada cop estava més encisada pel marquès i li va dir al seu pare que volia viure amb ell en aquell castell. El marquès, que s'havia enamorat de la noia, va acceptar-ho de bon grat.

I des d'aleshores van començar a conviure. No es van casar, ni van tenir fills, perquè a tots dos els agradava córrer món; cada dos per tres viatjaven a un país diferent. Mentre ells eren fora, el gat tenia cura del castell i organitzava festes sonades que sempre acabaven igual: el gat ballant sobre la taula i fent repicar les botes com si ballés claqué.

